sel aial toito tarwita; agga sojemal aial nemmad iggapääw tahhawad ommad kõhhud täis sada. Kida siis Lojat, mo hing! Sest Ma on iggapääw täis usi pärrandussi.

Lissame weel monne sannaga senna jure, et Loja ka tahhab omma lodud asjade illoga innimest rõmustada, ja nendagi omma au kuluta da. Kewwade orras, heina- ja karjama haljandawad, ja puud õitsewad, ning mollemad so silma rõmustawad. Wasta suwwe teine suggu lillesid teise järrele ühtepuhko rohhomaad, kui illusa kirjo kuega katmas, ja omma maguga haisoga ümberkaudsed kohhad täitmas; teine willi weab jo rugeks, teine alles haljas; ning kuhho agga watad, seält silmale rõmonäggemist pakkutakse. Wikkati ja sirp sedda illo aega mõda wähhendawad; agga siis uus orras ta silmale lustiks; süggise wast monned lilled ommad õied lahtilõwad; siis ka oun, pähkel ja marri, puu ja põsa külles elkimas; siis muist lehhed jo lõwad kolletama ja punnama, muist haljad weel, et ikka silmal middagi uut rõmustajat asja nähha. Talwelgi okkas mets haljandab ikka; ning keik loom ühtepuhko kutsub ja maenitseb: Maitske ja wadage, et Jehowa hea on!

3.

Rohtudel, wiljal, puudel, ehk mis muud maast tärkab ja kaswab, ennamiste rohke siggidus sees, kuida igga tähhelepannia mamees isegi teab. Tuhhat seemne-iwwa ühhest ainsast rohhust, ni kaua kui temma ello kestab: — sedda ehk monni ütleb liaks ollewad. Tõssi ka et igga maastkaswaja loom ni paljo ei kanna. Ommeti ep olle se weel ei polegi üllem siggidus mis leitakse. Loeme sedda parrajaks wiljawoeks, kui rukki külwist kuus semet salwe korjame, ning olleks ka leiba kül, kui armas Juminal wõttaks wiljokest igga aasta ülle meie Ma nigi rohkeste õnnistada. Agga kui igga iwwike, mis sa külwad, peaks minnema ja jäma, ja ühhe ainsagi kõrre, täie peaga otsas, walmista-